

ବେଳିଯୋଗ କରିଯୋଗାରୁ...

ଆଜେମା ନିମ୍ନଲିଖିତ

**ചെവിയോറ്റ്
കവിയോത്സ...**

சமர்ப்பணம்

என்னையும் இறைவன் நன்கு படைத்தனன்
தன்னையும் அறிந்து தமிழ் செய்தற் பொருட்டே

பிறப்பிற்கும் இறப்பிற்கும் இடைநடுவே உள்ள
வாழ்க்கையிலும் பாலத்தில் என்ன சீராக வழிநடத்திச்
செல்லும் எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கும், அன்பினை
விதையாய் விதைத்து அறிவினை மழையாய் அருளி என்
இயர்ச்சியை அறுவடை செய்ய முனையும் என் அன்பு
பெற்றோர்க்கும், அற்பமாய் அலைந்த என்னையும் சிற்பமாய்
மாற்றிடவே வற்றா அன்புடன் என்னை உற்றுநோக்கிய
அசிரியர்களுக்கும் இக் கவிதைத் தொகுப்பை மனதார
சமர்ப்பிக்கின்றேன்.

நூல் விபரம்

நூலின் பெயர்	செவியோரம் கவியோசை
நூல் ஆசிரியர்	டெபோரா பர்னாந்து
பதிப்புரிமை	ஆசிரியருக்கு
வெளியீடு	
மின்னஞ்சல்	deboraafdo 14@gmail.com
பக்கங்கள்	(x) + 34
முதற்பதிப்பு	ஜூன் 2014
ISBN	978 - 955 - 44904 - 0 - 6
அட்டை வடிவமைப்பு	கி. சிவநேசன்
அச்சகம்	SSK Printers BLG 05, Dias Place, Colombo 12 Tel 0772795135
விலை	ரூ. 120.00

Message of Principal

As the Principal of the Collegiate School of St. Bridget's Convent, I am happy to write a few words in appreciation of this Compilation 'செவியோரம் கவியோசை' by one of our G.C.E Advanced Level Student Debora Fernando. She as a Grade 13 Commerce Student has worked on this book with much enthusiasm and determination, and I commend her for her tireless effort.

This book as I see it contains poems centered on nature, social issues and women. It will definitely be good reading material for young students interested in poetry as well to others to appreciate the beauty of nature and to obtain knowledge and information.

Let me offer you my congratulations and wish you success and God's blessings on your endeavor.

Sr. Shermila Jayawardena
Principal.
St. Bridget's Convent
Colombo 07

வரம்த்துரை

மாணவரிடையே இலைமறை காயாக ஒளிந்து கொண்டிருக்கும் திறமைகளை வெளிக்கொண்டும் இடமாக பாடசாலை திகழ்கிறது. அந்த வகையில் பாடசாலைக்குள்ளும் பாடசாலைக்கு வெளியிலும் தனது கவிதைத் திறமையை வெளிப்படுத்தி வந்த இவர் க.பொ.த (உ/த) வகுப்பில் தனியாள் செயற்றிட்டத்திற்கு கவிதைத் தொகுதியொன்றை சிறப்பான வகையில் எழுதியிருந்தார். அதன் பின்னணியாக இக்கவிதை நூல் ஆக்கம் பெற்றுள்ளது.

அறிவுட்டல், ஆளுமை வளர்ச்சிக்கு துணைபுரிதல் போன்ற குறிக்கோள்களை முன்வைத்து இளந்தலைமுறையினரை நிறை மனிதர்களாக்குவதற்கு இவ்வாறான ஆக்கத்திறன் வழிவகுக்கும் என்பதில் எந்தவித சந்தேகமுமில்லை.

இவரின் இக்கன்னி முயற்சி மேலும் மேலும் தொடர அவருக்கு எனது பாராட்டுதல்களையும் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவிக்கிறேன்.

Arulmolee Sivabalasundaram.

ஆசிரியர்

St. Bridget's Convent
Colombo 07

முன்வைரை

இன்றைய காலகட்டத்தில் வளர்ந்தவரும் தொழிலாட்பத்தின் தாக்கத்தின் விளைவால் நவீனமயப்படுத்தப்பட்ட வாழ்க்கை முறையில் உள்ள மாணவர்களில் பெரும்பாலானோர் இணையத்தின் பிரயோகத்திற்கும், நவீன போக்குவருக்கும் முக்கியத்துவம் அளிக்கின்றனர். சிலர் புதிய பாடத்திட்டத்திற்கு அமைவாக கல்விக்கு மட்டுமே நேரம் ஒதுக்குகின்றனர். இதனால் தொண்டு தொட்டு வளர்ந்து வரும் கலைகளின் செயற்றிறன் குறைந்தே செல்கிறது.

மாணவர்களிடையே கவிதை, கட்டுரை, பேச்சு. பாடல் திறன்கள் காணப்பட்ட போதும் அதனை வெளிப்படுத்தவே வளர்க்கவோ வாய்ப்புகள் கிடைக்காமையாலும், ஊக்குவிப்பு இன்மையாலும் அவர்களின் திறன்களை வளர்த்துக் கொள்ளும் விருப்பம் இன்மையாலும் அவர்களின் திறமைகள் முடக்கப்பட்டு விடுகின்றன.

சினிமாவின் முன்னேற்றத்தாலும் பாடல்களின் தேரற்றத்தாலும் ஈர்க்கப்படும் மாணவர்களுக்கு கவிதை எழுதுவதிலும் கவிஞர்களின் கவிதைகளை வாசிப்பதிலும் ரசிப்பதிலும் ஈடுபாடு இல்லாத போதலில் ஆச்சரியம் இல்லை எனினும், ஒரு மாணவனின் இரசனை இன்னொரு மாணவனுக்கு புரியும் என்ற எண்ணத்தில் என்னைப்போன்ற பல மாணவர்களின் இரசனைக்கு எனது கவிதைகள் பொருந்தும் என்ற வகையில் இந்நாலை எழுதியுள்ளேன்.

எனினும் மாணவர்கள் மத்தியில் கவியாற்றலைத் தூண்டுவது மட்டுமே எனது நோக்கம் அல்ல. சமூகத்தில் இடம் பெறும் அநீதிகளை கண்டும் காணாது தமது வேலைகளைச் செய்யும் மனிதர்கள் மத்தியில் அவ் அநீதிகளுக்கிடராக, எனது சுக்திக்கு இயன்ற வகையில் சிறு கவிதைகளைத் தொகுத்துள்ளேன். இதனை வாசிப்பதன் மூலம் ஓரிருவர் எனினும் பயணதைய முடிந்தால் அது எனது சிந்தனைக்கு கிடைத்த வெற்றியாகும்.

இதன் மூலம் மாணவர்களுக்கு என்னைப்போல கவிதை எழுதும் ஆர்வம் ஏற்பட முன்மாதிரியாய் செயற்பட வேண்டும் என்பதும் நான் உலகிற்கு சொல்ல நினைக்கும் கருத்துக்களை கவி வழியாய் பிறர் புரிந்து கொள்ளத்தக்க வகையில் சொல்ல வேண்டும் என்பதும் எனது நோக்கமாகும். எனது முயற்சி இந்நாலோடு நின்றுவிடாமல் மென்மேலும் தொடர வேண்டும் என்பதும் என் கனவாகும்.

அணிந்துரை

இறைவன் மனிதனைப் படைக்கும் போதே அவனது வருங்கால வாழ்க்கையை வளமாக நடாத்தக்கூடிய பகுத்தறிவையும், சிந்தித்து செயலாற்றவல்ல அறிவாற்றல்களையும் தீறன்களையும் வரப்பிரசாதமாக வழங்கியுள்ளார்.

கடல் சூழ் வையகத்தில் வாழ்கின்ற பல ஆழிரங்கோடி மாந்தருள் ஒரு பகுதியினர் இறைவன் அவர்களுக்களித்த அருங்கொடைகளை செவ்வனே பயன்படுத்தி விடா முயற்சியோடு உழைத்து சிந்தித்து செயலாற்றி பதினாறும் பெற்று பாக்கியவான்களாக குன்றின் மேல் ஏற்றிய தீபம்போல் ஓரிவிட்டுப் பிரகாசிக்கின்றனர். இவர்களை இன்றைய உலகோர் செல்வந்தர்கள் எனவும், இவர்கள் வாழும் நாடுகளை பொருள்வளமிக்க செல்வந்த நாடுகள் எனவும் மதிப்பிடுகின்றனர்.

இன்னும் ஒரு பகுதியினர் இறைவன் அவர்களுக்கின்ற அளித்த பகுத்தறிவையும் சிந்தித்து செயலாற்றும் தீறன்களையும் பயன்படுத்தாது சோம்பிக்கிடந்து தம் வாழ் நாளை வீணாக்கி வீட்டுக்கும் நாட்டுக்கும் பங்கமாய் குடத்திவன் இட்ட தீபம் போல் அடங்கி ஒருங்கி ஏழைகள் வர்கக்கும் என்ற பெயரோடு உண்ணும் உணவுக்கும் உடுக்கும் உடைக்குத்தாலும் வழியற்றவராய் எழ்மையில் உலர்ந்து இன்னல்களுக்காளாகி இழிந்த வாழ்க்கை வாழ்கின்றனர்.

இன்னும் ஒரு பிரிவினர் செல்வந்தர் என்ற பெயருமின்றி வறியோர் என்ற பெயருமின்றி இரண்டும் கெட்ட நிலையில் பல இன்னல்களுக்காளாகி சாதாரண வாழ்க்கை வாழ்ந்து நடுத்தர வர்க்கத்தினர் என்ற பெயரோடு சமூன்றுகொண்டிருக்கின்றனர்.

செல்வந்தர் வறியோர் நடுத்தர வர்க்கத்தினர் என்ற முத்தரத்தோர் வாழ்கின்ற முத்தமிழ் நாட்டினிலே இன்று வாழ்கின்ற மாணவர் சமூகம் தங்களது வருங்கால சீபீட்ச வாழ்வுக்கேற்ற அறிவைப் பெற பராடசாலைகளிலும் உயர் கல்லூரிகளிலும் கற்றுத்தேறி உயர்கல்விப் புகுழக் பரிட்சையையும் ஏழுதி அதன் பெறுபேற்றை எதிர்பார்த்துக் காத்திருக்கும் மாணவர்கள் கூட்டம் தங்களது எதிர்பார்ப்பின்படி தாங்கள் எத்துறையை நாடிக்கற்றல் வேண்டுமென ஏங்கி அடங்கலாகின்றனர்.

இத்தகைய சூழ்நிலையில் புனித பிறிஜட்ஸ் கண்ணியர் மடத்தில் தனது ஆரம்ப கல்வி கற்றுத்தேறி உயர்கல்வி புகுழகப் பரிட்சைக்குத் தோற்றி அதன் பெறுபேற்றுக்காக காத்திருக்கும் மாணவி டெபோரா பர்னாந்து தனது உள்ளத்தில் உதித்த உணர்வுகளையும் உள்ளக்கருத்தையும் கலித்தகளாக வடித்துத்

திரட்டி அதை ஒரு சிறிய கவிதைக் கொத்தாக வெளியிட முன்னடியும் இம் மாணவியின் முயற்சி உண்மையிலேயே பாராட்டற்குறிய விடயமாகும்.

இவரது ஆசை இனிதே நிறைவுபெறத் தேவையான ஆக்கத்தையும் ஊக்கத்தையும் இற்சாக்த்தையும் ஊட்டி ஊக்குவித்தல் பெரியோர்களாகிய எமது கடமையாகும்.

இவரது இலக்கியத் தாகம் இத்துடன் நின்று விடாமல் தொடர்ந்தும் பல நால்களை வெளியிட்டு இலக்கிய உலகுக்கும் தமிழ் மொழிக்கும் அஞம் பணியாற்ற வேண்டும் என இறைவனைப் பிரார்த்தக்கிள்ளேன். வணக்கம்.

உப்புக்குளம் மெதடிஸ்ட் கல்லூரியில் ஓய்வுபெற்று 28
வருங்களைப் பூர்த்தி செய்த முன்னால் அதிபர்.
ப. பிரான்சிஸ் சேவியர்.

உ_ன்றக்கம்

நடைமுறை விடயங்கள் சர்ந்த கவிதைகள்

முகப்புத்தக வலையினிலே.....	01
அஞ்சல்.....	02
சினிமாச் சிறையினுள்.....	03
எல்லையில்லா ஓப்பனைகள்.....	04
மேலைத்தேய மோகத்தினால்.....	05

இயல்பரன விடயங்கள் தொடர்பரன கவிதைகள்

அதிசயம்	06
மழையில் கரையும் மனம்	07
விழிகளின் விந்தைகள்	08
புனரைக் செய்வோம்	09
வசந்தமாம் நட்பு	10
வானத்தின் விளையாட்டு	11

பெண் கருக்கரன கவிதைகள்

அம்மா உன் அன்பே போதும்	12
பெண் உருவில் ஓர் அழகு	13
துணிந்திடு பெண்ணே	14
நிறங்களில் பெண்மை	15

பற்றினைத் தரண்டும் கவிதைகள்

தாய்த்திருநாடு	16
செம்மொழியாம் தாய்த்தமிழே	17
கிராமத்து கனவுகள்	18

சுறக அநீகிகருக்கு எதிரன கவிதைகள்

அழிவை நாடி	19
முதியோர் இல்லங்கள் எதற்காக?	20
குருடனின் ஏக்கம்	21
கருவறையே கல்லறையாய்..	22
சிக்கித் தவிக்கும் சிறுவர்கள்	23
இரு பினங்கள்	24
மதம் வேறு இறைவன் ஒன்றே	25
முட நம்பிக்கைகள் ஒழியாது	26

சேரக்க கவிதைகள்

மரணம் அழைக்கிறது...	27
பிரிந்து செல்லுகை..	28
கறுப்பு இரவுகள்	29
என் நிலை என்றும் மாறாதோ?	30
கடந்து வந்த பாதைகள்.....	32
தோல்விகள் இனி வேண்டாம்	33

நடைமுறை விடயங்கள் சர்ரந்த கவிதைகள்

முகப்புத்தக வலையினிலே

முகந்திரியா நபரிடையே
 இனம்புரியா உறவு முறை
 நட்பெறும் சங்கிலிக்குள்
 நாவிடல்லாம் சங்கமிக்கும்
 வாடிக்கை செய்பவரின்
 கேளிக்கை சூத்துகளை
 வேடிக்கை பார்ப்பதனை
 வாழ்க்கையின வொண்ட பலர்
 தேடியுமே கிடைக்காத
 தேசம் கடந்த உறவுகளை
 இணையத்தின் தேடலினால்
 நிமிடத்தில் அறியும் சிலர்
 பகிடிகளின் பகிர்ந்தளிப்பும்
 விருப்பத்தின் தெரிவிப்பும்
 கருத்துக்களின் பரிமாற்றம்
 தனமும் இங்கு இடம் பெறுமே
 பலர் அறிந்த பாடல்வரியும்
 பகவணவின் சுவையினையும்
 பாட்டி தந்த பரிசீணயும்
 பறைசாற்றும் வாய்ப்பிதுவே
 புகைப்படத்தில் தெரிந்தமுகம்
 பார்த்ததுமோர் புன்சிரிப்பு
 உரையாடல் செய்கையினிலே
 அர்த்தமற்ற கலகலப்பு
 பரீட்சைக்கு முன்தினமும்
 புத்தகத்தை தீரவாதோர்
 பரீட்சையின் நொடிவரைக்கும்
 தீறந்து வைப்பதீதுவன்றோ
 புத்தகத்தின் மத்தியிலே
 மயிலிறகை வைத்தவர்கள் - முகப்
 புத்தகத்தை தீறந்தவுடன்
 உணர்வுகளை வைப்பதேனோ.....

அஞ்சல்

பிரிவொன்று வந்துவிட்டால் சிறகின்றி பறந்துவரும்
கடதாசி தாள்களிலே பலதேசம் சஞ்சரிக்கும்
வெள்ளைத் தாளினுள்ளே பேணாமையின் கோலாட்டம்
கையில் கிடைக்கும் வரை மனதுக்குள் போராட்டம்.

காகித உறைக்குள்ளே உணர்ச்சியின் சங்கமிப்பு
தூதுவர் வரும் வரையில் வாசலில் காத்திருப்பு
இணைஞர் யுவதியுடன் இணையத்தில் மின்னஞ்சல்
பழமையாகும் வரை அரட்டைக்கு தினம் அஞ்சல்

ஊர்வம்பு அளப்பதற்காய் மாதாந்தம் அஞ்சல்
வராழ்த்துமடல் அனுப்பிடவோ வருடமொரு அஞ்சல்
விண்ணைத்தாண்டி சென்றாலும் விலகிடாது அஞ்சல்
நாளை வரும் தலைமுறையும் நாடுவது அஞ்சல்.

சினிமாச் சிறையினுள்.....

தூரத்து விண்மீன்கள் ஒளிவீசி மினிரக்கண்டு

அருகிருக்கும் அகல்விளாக்கை அநாதையாய் விழுவதுபோல்
படிப்பினையாய் நம்மவர்க்கு தாய்த்தை அருகிருந்தும்
நடிப்பினையே ரசிக்கின்றோம், போலியாக நடக்கின்றோம்.

தெருவோரம் தீரைப்படத்தின் சுவரொட்டி கண்டதுமே

தீரையரங்கை நாடுகின்றோம் தெருவினிலே அடுகின்றோம்
திருக்குறளின் ஒருவரியும் மனதினிலே நிற்பதில்லை

புரியாத வார்த்தைகளைப் புரிந்து கொண்டு பாடுகின்றோம்.

வாழ்நாளில் ஓர்நாளும் கோயிலுக்குப் போவதில்லை

தீரையலக நடிகைக்கு திருக்கோவில் கட்டுகின்றோம்
தாய்த்தை புகைப்படங்கள் ஒருபோதும் பார்பதில்லை
நடிகர்கள் படங்களையே சுவர் முழுதும் ஓட்டுகின்றோம்.

பச்சிளாங் குழந்தைகள் பட்டினியில் வாடுகையில்

பிரபலங்கள் படத்திற்கு பலாபிஷேகம் செய்தோம்
அறிஞர்கள் வாக்குகளை உன்வாங்க நினைப்பதில்லை
தீரைப்படத்தின் வசனங்களை மனப்பாடம் செய்கின்றோம்.

பாடம் சொன்ன அரசானின் அரசிதனை நாடவில்லை

தீரையுலகோர் பின் சென்று கையியாப்பம் நாடுகின்றோம்
இலக்கியமும் சரித்திரமும் ஒருபோதும் படிப்பதில்லை
நடிகர்கள் வரலாற்றை இணையத்தில் படிக்கின்றோம்.

பள்ளியிலே கழகங்கள் எதனிலுமே இணைந்ததில்லை

தீரையுலகம் சார்ந்தவர்க்காய் சங்கங்கள் அமைக்கின்றோம்
நிழலினவே தோன்றுகின்ற சினிமா உலகினிலே
நிஜமறியா பொம்மைகளாய் நிதமும் உலவுகின்றோம்

சினிமா என்னும் சிறைக்குள்ளே அடக்கப்பட்டு அதில் இருந்து வெளியாகும்
தவறான கருத்துக்களை முற்றுமுழுதாக நம்பி அதனைப் பின்பற்ற
முனைபவர்கள், நடிகர்களின் தோல்வி கண்டு தற்கொலை செய்பவர்கள்,
நடிகர்களுக்காக தம் நண்பர்களுடனே வாதிடுபவர்கள், தீரையுலகினர்களுக்கு
சிலை வைப்பவர்கள் போன்று மேலும் பல அறியாமையில் முழுக்கிக் கிடக்கும்
இளைஞர் யுவதிகளின் நிலையை இக்கவிதை மூலம் வெளிப்படுத்தியுள்ளேன்.

எல்லையில்லர ஓப்பணைகள்

வர்ணம் புச இத்தனை சுவர்கள்
வீடுகள் யாவும் நிறைந்திருந்தும்
முகத்தில் வர்ணம் பூசிக்கிளாண்டு
அழகைக் கூட்ட நினைக்கின்றோம்...

அழகுக்குறிப்புகள் அறிய வந்ததும்
கடைகளை நோக்கி அணித்திரண்டு
மலிவாய்க் கிடைக்கும் பொருட்களுக்காக
முகத்தை அடிமையாக்குகின்றோம்.....

ஜந்து நிமிடம் பயணம் செய்ய
அரைமணி நேரம் அலங்காரம்
அழைப்பு மணி கேட்டு கதவைத் திறக்க
உடனடி ஓப்பணை செய்கின்றோம்.

இமைகள் மீது கருநிற மையால்
எல்லைக்கோடுகள் வரைகின்றோம்
உதட்டில் சாயம் அழியாதிருக்க
உணவும் அருந்த மறுக்கிறோம்.

வானவில் தனையும் மிஞ்சிடும் நிறங்களை
கூந்தலில் தடவி அலைகின்றோம்
முதலையில் தோன்றும் நரைமுடி தன்னை
கறுப்புச் சாயத்தால் மறைக்கின்றோம்.

முகத்தில் காணும் குறைகள் தன்னை
ஓப்பணையாலே மறைக்கின்றோம்
அகத்தில் காணும் குறைகள் தன்னை
ஏதனைக் கொண்டு மறைத்திடுவோம்.....

மேலைத்தேய மோகத்தினரல்

தமிழ்ரெனப் பிறந்து தமிழ்ரென வளர்ந்து
தமிழ்மொழியை மறந்து
அறியாத மொழியினையே
அளவின்றி பிதற்றுகிறார்
அந்தியனாய் வாழ்வதுவே பெருமையின
அயல்நாட்டு மண்ணதிலே
அடிமையின்ற வாழ்க்கை ஏன்?
தாய்நாட்டில் தலை நிமிர்ந்து
வாழ்ந்து விட வாய்ப்பிருந்தும்
இரசாயனம் கலந்து சமைக்கும்
கடை உணவு உண்ணுபவர்
அன்பு கலந்து அன்னை சமைக்கும்
உணவை உண்ண மறுக்கிறார்
நவநாகரீகம் என்றும் பெயரில்
உடை அணியும் நோக்கம் மறந்தவராய்
ஏதேதோ அடைகளை அணிகின்றார்
தொலைக்காட்சிப் பெட்டிக்குள் தொலைந்துவிட்டார்
கைக்கு அடங்கிடாத
கையடக்க தொலைபேசிக்குள்
அடங்கி விட்டார்
வாசலிலே கோலம் போட நேரமில்லை
உடல்மீது பல கோலம் போடுகின்றார்
விரல்மீது தீட்டப்பட்ட நிறமதனை - பிறர்
பார்த்திடவே விரல்களையும் ஆட்டுகின்றார்
கைகளினால் செய்யத்தகு வேலைகளை
இயந்திரங்கள் கொண்டு தீனம் செய்கின்றார்
முதுமையினை அடைய முன்பே
நோய்களினால் வாடுகின்றார்
உடற்பயிற்சி செய்திடவே
வீதிகளில் ஓடுகின்றார்
மேலைத்தேய மோகத்தில்
புதைந்து விட்ட இந்நாட்டில்
ஆண்களையும் பெண்களையும்
இனங்காண்பதே கடினம்
இயந்திரமே மனிதனை
மாறிவிட்ட இவ்வுலகில்
மனிதனையும் கணனியையும்
இனங்காண்பதே கடினம்.....

02 இயல்பான விடயங்கள் கொடர்பான கவிதைகள்

அதிசயம்

கண்ணாடு நிலவாக மின்னிடும் மழலையின்
புன்னகை சிரிப்போர் அதிசயமே
வாசனைத்தீரவியம் எதுவுமே இன்றிய
மலர்களின் வாசனை அதிசயமே
ஒரு கண் அழுதால் தாங்கிட முடியாது
மறுகண்ணும் அழுவது அதிசயமே
கேட்டதும் காத்தே தேவனனப் பாய்ந்திடும்
உன்னத இசை ஓர் அதிசயமே
இன்னோர் உயிரினைத் தமக்குள் தாங்கிடும்
உத்தம பெண்ணினம் அதிசயமே
இத்தனை வியப்புக்கும் மேலாகத் தோன்றிடும்
உண்மை அன்பு அதிசயமே

மழையில் கரையும் மனம்

அந்தி வானமது மட்டத்தனைத் திறந்து
பொங்கி மண்ணில் பல கோலங்கள் போடும்
அங்கும் தாக்கும் அந்த துளிகளின் ஸரம்
நெஞ்சின் ஓரம் பல உணர்ச்சிகள் தரண்டும்

விண்ணணை நீங்கி தரை உதிர்ந்த துளிகள்
இலைகள் மீதுறங்கி களைப்பினைப் போக்கும்
இலையை ஆட்டி அதன் உறக்கத்தைக் கலைத்தால்
தலையில் குதித்து எம்மை நனைத்தே சிரிக்கும்

வர்ணஜாலமின வானவில் தோன்றி
கண்களில் நிறைந்து கலவரம் செய்யும்
தென்றல் காற்று எம்மை விரல்களால் தீண்டி
எண்ணிலடங்காத குறும்புகள் செய்யும்

மேகம் கறுப்பு நிற அடிடகள் அணிந்து
மின்னல் கருவி கொண்டு புகைப்படம் எடுக்கும்
கொட்டும் வான்மழையின் சந்தத்திற்கேற்ப
மேளதாளமொடு இடி அரங்கேறும்

மண்ணில் போர்ப்படைகள் போலவே குடைகள்
வீரப்பார்வையுடன் தம் தலைதாக்கும்
குடைக்கும் மழைக்கும் அங்கு எழுந்திடும் போரில்
மனங்கள் வெற்றி வரகை மழைக்கே சூட்டும்

வானம் கதறியழும் சோகமே மழையாய்
ழுமி யாவும் அதை ரசித்திட வைக்கும்
தேகம் மீதுபட ஏழுந்திடும் சுகத்தை
காலம் யாவும் மனம் உணர்ந்திட ஏங்கும்.....

விழிகளின் விந்தைகள்

இமைகளுக்குள் புதைந்திருக்கும்
இருவண்ண மலரினவே
வதனிமென்றும் வானத்திலே
விண்மீனாய் மிளிர்ந்திருமே

வெள்ளைக் காகிதத்தில்
கருநிறப் பொட்டதுவே
கொள்ளை செய்திருமே
இருபுறமும் அலைந்தபடி

கதிராளியைக் கண்டதுமே
நாணத்தில் கதவடைக்கும்
எதிராளி எவரெனிலும்
பார்வை ஒன்றே சுட்டெரிக்கும்

வார்த்தை பேச மறந்தாலும்
நயனங்கள் கதை பேசும்
மன்னாக இருந்தாலும்
மைவிழிகள் வலை வீசும்

மனதினுள்ளே இருப்பிதல்லாம்
விழியிரண்டும் ஓப்பிக்கும்
நாவு சொல்லும் பொய்க்களையும்
கண்ணிரண்டும் காட்டிக்கொடுக்கும்

மான்களென்பர் மீன்களென்பர்
விழிதன்னை உவமிக்க
வேல்விழிகள் போதுமட்ட
மதிமுகத்தை அலங்கரிக்க

கவலைகள் சூழும்போது
மடையைத் திறந்து விடும்
புன்னகை செய்கையிலே
மெல்லச் சூந்கிவிடும்

இருவிழிப் பார்வைகளோ
பல்வேறு அர்த்தம் தரும்
கருமை நிற அழகால்
கவிதைகள் பல படைக்கும்.

புன்னகை செய்வேஷம்

இதழ்களின் விரிவால் பற்களின் தோற்றும்
மின்னலைப் போலவே புன்னகை மின்ஹும்
கண்ணத்தின் குழிகள் வலைகளை வீசும்
புன்னகையான்றே பலமிமாழி பேசும்

ஏழழயின் சிரிப்பில் தெய்வதரிசனம்
மழலையின் சிரிப்போ உலகையே வாங்கும்
பெண்மைக்கு அழகு பொன்னகையல்ல
கண்களை வாறும் புன்னகை போதும்

புன்னகையாலே கோபங்கள் தீரும்
புன்னகையான்றே தவறினை மறைக்கும்
மன்னிப்பைக் காட்டிடும் சைகை இதுவே
அன்புள்ள இடத்தில் தோன்றுவதிதுவே
புன்னகை நம்மை விண்ணகம் சேர்க்கும்

வசந்தமாம் நட்பு

பறவைக்கூடாம் பள்ளிக்கூடம்
இறகைப் போலவே நட்பின் கோலம்
ஐட்டுவதெல்லாம் அன்பின் பாடம்
தன்னலமில்லா அன்பின் சிநேகம்

குடைக்குள் மழையாய் நாலும் பொழுதும்
புதுமை செய்யும் நாட்கள் தோறும்
காணல் நீராம் சொந்தம் யாவும்
இணையாய் அடுக்கிடாதே என்றும்

பூவின் வாசம் தாயின் பாசம்
யாவும் சேர்ந்தது நட்பின் தேசம்
சண்டை யாவும் போலி வேஷம்
துரோகம் கண்டால் கண்கள் கூசும்

உலகம் எம்மை வெறுத்திடலாகும்
பகைமை எம்மை அழித்திடலாகும்
பழிகள் எம்மை குழந்திடலாகும்
நட்பு ஒன்றே கண்ணீர் துடைக்கும்

வெளிப்படையாக விமர்சனம் செய்யும்
மனதினைத் திறந்து உண்மைகள் பேசும்
இன்பத்தை அளிக்கும் துண்பத்தை அழிக்கும்
நண்பருக்காக அனைத்தையும் துறக்கும்

சோகத்தின் போது புத்துயிர் ஐட்டும்
தவறினை மறக்கும் மன்னிக்க நினைக்கும்
இருப்பதைக் கொடுக்கும் பெற்றிட மறுக்கும்
மனதினை விட்டு நீங்காதிருக்கும்

மின்னுவதெல்லாம் பொன்னும் அல்ல
உறவுகள் யாவும் நட்பும் அல்ல
தானாய்த் தெரிந்திடும் நட்பு ஒன்றே
இறைவனும் பெறாத உன்னத பரிசு

வரணத்தின் விளையாட்டு

சொட்டு நீலம் சிந்தி விட்ட வெள்ளைக் காகிதத்தில்
வெள்ளாடை தரித்திருக்கும் வெண்மேகம் தங்கிவாழும்
மஞ்சன் பூசி தினம் வானம் குளிக்கையிலே
அதைக்கண்ட முகில்களெல்லாம் நாணத்தில் முகம்சிவக்கும்

தார்போட்ட வீதிகளில் படுக்கும் மின்மினியாய்
விண்மீன்கள் சிதறுண்டு ஓரிவீசிச் சிரிக்கும்
வெள்ளிப்பாத்திரமாய் மின்னும் வெண்மதியோ
தங்கச்சுரியனைப் பார்த்தவுடன் தலை குனியும்

ஏழு வண்ணங்களில் புடைவை அணிந்தவளாய்
வானவில் பல தருணம் தரிசனம் கொடுக்கும்
வெய்யில் பட்டவுடன் கறுக்கும் முகில்களெல்லாம்
கவலையில் அழுது அழுது மழைதனைக் கொடுக்கும்

இரவில் பட்டினியாய் காய்கின்ற வெண்ணிலவோ
ஊட்டம் இன்மையினால் தினமும் உடல் மெலியும்
முழுதாய் மெலிந்தவுடன் சூரியசக்தி பெற்று
நாள்தோறும் படிப்படியாய் உடல் எடையை உயர்த்தும்

தம்மை நோக்கி வரும் பறவைகள் தன்னை
அனலில் ஏற்று விட சூரியன் துடிக்கும்
உடுக்கள் யாவும் பல குழுக்களாய் இணைந்து
இரவு வானில் பல ஓவியும் வரையும்

முன்று வேளையிலும் உடைகளை மாற்றி
முன்று நபர் போல எம்மை ஏமாற்றும்
இரவு பகலைனவே உருவும் மாறியும்
வானம் என்றென்றுமே ஏழில் கொஞ்சம்.

03 பெண் கருக்கரன் கவிதைகள்

அம்மா உன் அன்பே போதும்.....

இருளொன்றும் கொடுமையாயத் தெரியவில்லை
 அந்த கருவறை இருள் தன்னை ரசித்திட்ட எனக்கு
 வலியான்றும் பெரிதெனத் தெரியவில்லை
 என்னை ஈன்றவன் வேதனை புரிந்திட்ட எனக்கு
 ஆயுள் ரேகை அது தேய்ந்திடும் வரையும்
 கண்ணீர் மல்க என்னைத் தாங்கிய கைகள்
 மெத்தை இன்றி நான் உறங்கிட மறுத்ததும்
 சுமை மறந்து என்னை தாங்கினாய் மடியில்
 இசையும் கலைஞர்களும் இருந்தென்ன இலாபம்
 உனது தால் இசைக்கும் இசைக்கேதீடு
 உலகம் முழுவதுமே எனக்கு என்றாலும்
 மனது தேவுவது என்தாய் வீடு
 எனக்காய் உன்விழிகள் சிந்திய கண்ணீர்
 பளிங்கும் வைரமுமே ஈடில்லை தாயே
 கவிஞர் பலரும் பல கவிதைகள் படைத்தும்
 அன்னை அன்பை சொல்ல வார்த்தைகள் ஏது?
 உதிரம் அதை எனக்கு பாலின கொடுத்து
 எனது பசி போக்க பட்டினி கிடந்தாய்
 உனது நாவில் ஏழும் வாய்மொழி யாவும்
 கடவுள் எனக்களிக்கும் அருட்பொழிவும்மா
 படுத்து உறங்கிடவே உன் மடி வேண்டும்
 மரண வேளை அந்த வாய்ப்பளிப்பாயோ
 அடுத்த பிறவியிலே நீ என் மகளாய்
 பிறக்க ஏங்குகிறேன் ஏற்றிடுவாயோ
 உனது அன்பதனை வார்த்தையால் உரைக்க
 எனது ஆயுஞ்ஞமே போதாதம்மா.....

பெண் உருவில் ஓர் அழகு

என்னருகே உன் கண் மலர்ந்து
ஓரப்பார்வையால் கவர்ந்தென்னை இழுத்தாயே
கண்திறந்து நான் செல்கையிலே
சிறு சொப்பன வலையினை விரித்தாயே

பெண்ணழகே உன் கருங்கூந்தல்
அதன் அசைவிற்கு இசைந்திட அழைத்தாயே
எண்ணிலடங்காத அன்பினாலே ~ என்னை
அதிகாரம் செய்து அணைத்தாயே

நகங்களை நீயும் கடிக்கையிலே எந்தன்
நரம்பினில் மின்சாரம் அளித்தாயே
தலையைண்ணய வைத்து உறங்குகையில்
எந்தன் உறங்கத்தில் தீயினை விதைத்தாயே

இமை நடுவில் உள்ள இடைவெளியில் ~ எந்தன்
இதயத்தை பறித்தே வைத்தாயே
நிலவிருந்தும் அதில் வெளிச்சமில்லை ~ அதைத்
திருடி உன் முகத்தினில் அணிந்தாயே

காரிகையே உன் காலச்சலங்கை
என் இதயத்தை தாக்கிட நடந்தாயே
கைகளில் அழடிஞும் வளையல் கண்டேன்
என் மனதையும் வளைந்திட செய்தாயே

வானவரும் உன்னைக் கண்டதுமே ~ உடல்
பூரித்தெழு நீயும் பிறந்தாயே
ஏன் பிறந்தேன் என நினைத்திருந்தேன் ~ அது
உனக்கிணவே என உரைத்தாயே

துணிந்திடு பெண் ணை

மங்கையுள்ளமே,
இன்னும் எத்தனை கொடுமைகள்
நீ தாங்குவாய்?
பூமித்தாய்க்கு நிகரான
உன் பொறுமை கண்டு ~ உன்னைத்
தலைமீது கொட்டத் துடிக்கும்
அசுரர்கள் பல கோடி
தெருவில் நடக்கையிலே ~ உன்னைப்
பார்வையால் சுட்டிடரிக்கும்
ஆண்களை நீ மன்னித்தாய்
அத்பாச வார்த்தைகளால் ~ உன்னைக்
கூனிக் குருகச் செய்த
மாணிட்டை மன்னித்தாய்
தீய நடத்தைகளால் ~ உன்னை
துன்புறுத்தி வாழ்ந்தவரை
சகித்துக் கொண்டாய்
விபச்சார விடுதிக்குள் தள்ளப்பட்டு
வெறிகொண்ட அரக்கர்களுக்கு
இரையானாய்..

அறியா வயதினிலே ~ உன்னை
அடைந்து வீட எண்ணுகின்ற
அறிவீலிகளோ அதிகம்
கடலிலும் அழுமான ~ உன்
கண்ணிர்த்துளியை தடைத்தவளாய்
கணவனுக்கும் குழந்தைக்கும்
காலிமல்லாம் சேவை செய்தாய்
அடுப்படிக்குள் முடங்கினாய் ~ அங்கு
ஏரிகின்ற தணலில் ~ உன்
கனவுகளும் எரிந்ததடி
நீ கொண்ட இலட்சியங்கள்
மழைபோல அங்குமிங்கும்
சிதறுதடி....

பெண்ணென்றால்
யன்னலோரம் தரவானத்தை ரசிக்கும்
பூவுள்ளம் கொண்டுதான்
வரழவேண்டுமா?

பிறர் உன்னை நெருங்கையிலே
மானம் காக்க
மரணம் வரை பேராடும்
மங்கையற்கரசியாய் உருவெடு
உன் அடைமீது கை வைத்தால்
அழித்திடவும் துணிந்துவிடு.

நிறங்களில் பெண்மை

அடர்ந்த கூந்தல் காட்டில் கருமை
வைவிழி தன்னில் மின்னும் கருமை
இமையின் நஞ்சேவ வைத்த பொட்டு
கறுப்பு நிறமே என்றும் சிறப்பு

முகத்தின் மீது படர்ந்த மஞ்சள்
பொன்னில் கலந்து ஜூலிக்கும் மஞ்சள்
மங்கள நிகழ்வில் அணியும் புடைவை
மஞ்சள் தங்கும் பெண்ணின் நெஞ்சில்

நாணம் கொண்ட முகத்தின் சிவப்பு
குங்குமத்தில் ஓளிந்த சிவப்பு
கோபத்தாலே முகத்தில் சிவப்பு
சிவப்பு தானே பெண்ணின் விருப்பு

தரய மனதில் ஓளிரும் வெண்மை
குறையில்லாத வீழியில் வெண்மை
கண்கள் கூசிட மின்னும் பற்கள்
வெள்ளை அதுவே செய்யும் கொள்ளை

०४ பற்றினைக்குரண்டும் கவிதைகள்

தாய்த்திருநாடு

கண்கள் நோக்கிடும் திசைகள் யாவும்
 உன் எழில் வதனத்தை சொல்லிடும்
 முச்சுக் காற்றின் சந்தம் கூட என்
 திருநாட்டினை வாழ்த்திடும்

தேசியக் கொடிதனைத் தீண்டுகையில் - அந்த
 காற்றதும் கர்வத்தில் ஆழந்திடுமே
 உனக்கு இணையியன யாருண்டு - பல
 நாவுந்தன் பெயர் பறை சாற்றிடுமே

கல்லும் முள்ளும் கவிதை சொல்லும்
 இன்பத் திருநாடே
 வீரத்தினை வாரித்தந்து
 வாழ வைக்கும் நாடே

தன்பங்கள் யாவும் நீங்குதம்மா
 உந்தன் வளம் நோக்க
 மண்ணில் மணம் கண்டு - அந்த
 விண்ணும் தரை சேரும்

மலையியன காவிடன அவதரித்தாயடி
 என் மன வாசலின் தேவதையே
 நீர் நிலம் யாவுமே உன் உடல் ஆகுமே
 கருவினில் தாங்கிடும் நீ அன்னையே

உன்னை சேதம் செய்தேன்
 பல துரோகம் செய்தேன்
 இவை யாவும் மறந்து - நீ
 அன்பை மட்டும் தந்தாய் ஏன்.....

வளம் பொருந்திய திருநாடாம் இலங்கை நாட்டின் மேன்மைகளை எடுத்துச் சொல்வதோடு அதன் அருமையினை உணராமல் பெயரளவில் மட்டும் பிரஜைகளாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் ஓவ்வொரு இலங்கைக் குடிமகவுக்கும் அறிவுறுத்தும் வகையில் இக்கவிதையை எழுதியுள்ளேன்.....

செம்மொழியரம் தரய்த்தமிழே

ஓளவை எழுதிய நெல்லிக்கனியால்
வளர்ந்து வந்த மொழியே
அம்மா என்ற என் முதன்முதல் வார்த்தையில்
துவண்டு வந்த மொழியே
கல்லும் மண்ணும் உருவாக்கும் முன்னரே
பிறந்த எங்கள் மொழியே.....

வேற்று மொழியில் பல போட்டி தோன்றியும்
வென்ற வீரத் தமிழே
அச்சமில்லை என பாரதி வடிவில்
ஓங்கிலியமுந்த தமிழே
கம்பன் பாடி வைத்த இராமன் கதையில்
வாழ்ந்து வந்த தமிழே

வள்ளுவன் குறளில் பொருள் செறிந்து ~ செம்
மொழியுமான தமிழே
காவியங்கள் பல காப்பியங்கள் தனில்
எழுச்சி பெற்ற தமிழே
உடல் மண்ணுக்கிரையாகும் காலம் வரை
உயிரில் கலந்த தமிழே
என் மனதில் வரழ்வாய் நீயே....

கிராமத்துக் கணவுகள்

பச்சைப் புல்லின் புன்சிரிப்பு
தென்னை மரங்களின் அணிவகுப்பு
தென்றல் காற்றின் கிழுகிழுப்பு
ரசிக்கும் போதில் மெய்சிலிரப்பு

கிளித்தத்டும் கிட்டிப்புள்ளும்
கிணற்றடியில் சந்திப்பும்
மாலை நேர கலகலப்பும்
கிராமம் தனைச் சொல்லிஞ்சுமே

வேலை வாய்ப்பு தேடிப் பலர்
நகரம் தன்னை நிரப்புகையில்
அநாதையாய் போனானோ
கிராமத்து அன்னையவள்

பூவிழந்து பொட்டிழந்து
உடல்மெலிந்து உருக்குலைந்து
கட்டழகு அற்றறப்போய்
கானகமாய் மாறி விட்டான்

நரக வாழ்க்கை கடந்து ~ மீண்டும்
மண்ணில் கால்கள் பதிக்கையிலே
புதைக்கப்பட்ட நினைவுலைகள்
மனதினிலே எழுகிறது

கூடி வாழும் உறவினர்கள்
குழந்திருக்கும் வயல் வெளிகள்
மீண்டும் அன்னையின் சிரித்த முகம்
யாவும் கிராமத்து கணவுகளோ.....

அழிவை நாட....

மண்ணியுள் புதைந்த மனிதனின் நேயம்
 தீமையின் பிடியில் அடிமையாம் நன்மை
 கண்கள் இருந்தும் குருடனாய் வாழ்க்கை
 சிலந்தியின் வலைக்குர் சிறைப்பட்ட வாழ்க்கை
 குருவிக் கூட்டுருக்குள் குண்டு வைப்பதேன்?
 அழுக்கு மூட்டைக்குள் பிணத்தை மறைப்பதேன்
 இரத்த அருவிகள் உலகமிமங்கிலும்
 பொழுது புலர்ந்ததும் மரண வாசனை
 மரண ஓலமாய் புதிய இராகங்கள்
 கத்தி முனையிலே கதறும் மழைலைகள்
 விதவைக் கோலத்தில் அழுகு மங்கையர்
 பழைய சோற்றினுள் விஷக் கலவைகள்
 அருத்தவைன் அழிவில் களிப்புறம் மானிடர்
 சென்றிடுவாரே அழிவினை நாடு

முதியோர் இல்லங்கள் எதற்காக?

உதிர்த்தை உனக்காக உணவாக்கிக் கொடுத்ததற்காய்
உலகத்தை முழுவதும் நீ எனக்காக தர வேண்டாம்
விழியோரம் எனக்காய் ஓர் துளியேனும் விடவில்லை
சிறைவாழும் வரம் கொடுத்தாய் புதையுண்டதென் சிரிப்பு

எங்கிய விழியில் நீர் தேங்கிட என் கரம்
தாங்கிய போதினில் தாங்கினாய் மழலையாய்
இல்லத்தினான் சேர்க்கவில்லை தரிசனமும் தரவில்லை
உள்ளத்தில் ஏந்தி நின்றேன் நீங்கியதோ நினைவினின்று?

பூபோல உன்னை நினைத்தேன் புழுவாக எனை மிதித்தாய்
புதிதாக பார்ப்பது போல் புருவத்தை நீ நெளித்தாய்
துயரங்கள் தலைதுரக்கி துருபிடித்த என் இதயம்
தாயன்பை மறந்த உன்னை தினம் தேடி துடிக்கிறதே

தனிமை என்னை ஏரிக்கிறது துணையாக மாட்டாயா?
தொலைந்து போன என் மகிழ்வை திருப்பித் தர மாட்டாயா?
புதிதாக சொந்தங்கள் உருவான காரணத்தால்
திரைபோட்டு மறைத்துவிட்டாய் துரும்பளவு கருணையையும்...

வாழ்வதற்காய் ஓர் இல்லம் வாஸ்துவுக்காய் ஓர் இல்லம்
வாயில்லா ஜீவனையும் வாழவைக்க வீடிருந்தும்
ஈன்றிறுத்த அன்னை நான் தங்கி வாழ இடமின்றி
முதியோரின் இல்லத்தில் இடமரிப்பதேன் எனக்கு

பத்து மாதம் சுமந்து பெற்ற அன்னையையும், வியர்வை சிந்தி உழைத்து
காப்பாற்றிய தந்தையையும் வசதி வாய்ப்புகள் வந்ததும் அவர்களை மறந்து வீட்டு
முதியோர் இல்லங்களில் சேர்த்து அவர்களி மனதைப் புண்புத்தும் வகையில்
சியற்படும் மனிதர்கள் மனந்திரும்ப வேண்டி இக்கவிதையை எழுதியுள்ளேன்.

குருடவின் ஏக்கம்

இருள் சூழ்ந்த கருவறையில்
கருவாக உருவெடுத்து
பெரும்பாவ பூமியிலே பிறந்தேன்...

அருள் கொண்ட இறைவனவன்
குருடாக என்னைப் படைக்க
வருங்காலம் அறியாது நின்றேன்....

பொருள் தேடுத் தீரியும் - அந்த
செருக்குள் மனிதரிடம்
மறுவாழ்வு தேடியே நான் சென்றேன்...

தரும்பாக என்னை எண்ணி
திருவோட்டைக் கையளிக்க
தெருவோரம் நாதியின்றி நின்றேன்...

கருத்தின்றி என் வாழ்க்கை
நெருப்பாக உருவெடுத்தும்
வருந்தாத உள்ளங்களை கண்டேன் - நான்

இருள் நீங்கி வாழ்வதற்கு
விருந்திதான்றும் கேட்கவில்லை
மருந்தான அன்பினையே கேட்டேன்.....

இவ்வுலகில் சாதாரண மனிதர்களைப் போல இயல்பான வாழ்வைப் பெற்றிராத இனங்மற்ற மக்களுக்கு எம்மால் இயன்றளவில் உதவிகளைச் செய்ய நாம் கடமைப் பட்டுள்ளோம். அக்கடமையை நிறைவேற்றுபவர்கள் மிக அரிது. நாம் இனங்மற்ற நண்பர்களுக்கு உதவி செய்யும் மனப்பாங்கை கொண்டிராவிட்டாலும் அவர்களை வெறுத்து சமூகத்தில் ஒதுக்கி வைக்காதிருப்பதையேனும் கடைபிடிக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்த இக்கவிதையை எழுதியுள்ளேன்.

கருவறையே கல்லறையாய்

கருவறையே கல்லறையாய்
மாற்றியமைக்கும் மானிடர்க்கு
கண்திறவா மழுலைக்குரல்
காதுகளில் கேளாதோ...

காச பணம் பலவிருந்தும்
கொஞ்சிட ஓர் குழந்தையின்றி
மலடியெனத் தாற்றப்படும்
மங்கையர்க்கு மத்தியிலும்

தாரகையாம் பிஞ்சகளை
கருத்தாங்கும் வரம் கிடைத்தும்
கலைத்து விட ஏங்குகின்ற
கொடுர மனம் மாறாதோ....

கொஞ்சல் மொழியினிலே
அம்மா என அழைக்கும் சிக்கவ
முளைக்கும் முன்னரே
அறுவடை செய்வதேனோ?

ஜந்துவாம் விலங்கிற்கும்
என்றெருக்கத்தான் தெரியும்
கருச்சிதைவும், சிக்கிகாலையும்
மனிதனுக்குத்தான் தெரியும்!

இக்காலத்தில் பல பெண்கள் தமது சுயநலத்திற்காகவும் தம் குறிக்கோணா அடைவதற்காகவும் எந்தப்பாவமும் அறியாத குழந்தைகளை கருவிலேயே கலைத்து விடுகின்றனர். இத்தகைய செயலால் ஓர் இனமே அழிய வாய்ப்புண்டு. எனவே இனி வரும் காலங்களில் இதை மேற் கொள்வதை தவிர்க்குமாறு வேண்டிக் கொண்டு இக்கவிதையை எழுதியுள்ளேன்.

சிக்கித் தவிக்கும் சிறுவர்கள்

புத்தகம் சுமக்கும் கொத்தடிமைகள்
இரத்தத்தை உறிஞ்சும் அசுர உலகினில்
நித்திரை இல்லா சித்திரவதைகள்
நித்தமும் இவர்கள் முத்திரையாகும்..

வியர்வை நீலத்தில் கோலம் போட
மெழுகாய் உருகி உடலை வருத்தி
விரல்கள் ஓடாய்த் தேய்ந்திட உழைக்கும்
சிறுவரை வறுமை விறகாய் ஏரிக்கும்...

இரக்கமே இன்றிய அரக்கர்கள் நடுவே
விழுந்து சிதறண்ட முட்டைக் கோதென
சிறுகள் முறிந்து சிவுவைகள் சுமப்பதே
ஊமை விழிகளின் தீரா ஏக்கம்...

கனவுகள் கலைந்து இருளினில் புதைந்து
கறுப்பு வெள்ளையென வண்ணங்கள் மாறிட
நீங்கிட மறுக்கும் இலையுதிர் காலம்
நீடிக்கும் இவர்களின் ஆயுள் முழுவதும்.

பள்ளிப்பருவத்தில் சுயம்வரம் நிகழ்த்தி
பிஞ்ச மனங்களை சிறு துகளாக்கி
பாதி வழியினில் பாதையை மாற்றி
பார்வை பறித்து வழி காட்டுவதேனோ?

பாரினான் கல்வி கடலெனவிருந்தும்
நீச்சல் கற்றுத்தர யாருமே இன்றி
காலம் மீது முழுப் பழியையும் சுமத்தி
நாளைய தலைவரை சிறைப்பிடிக்காதீர்...

கல்வி கற்கும் வயதில் சிறுவர்களை தங்கள் சுயநலத்திற்காய் வேலைக்க
மர்த்தும் மூட்டுகளின் மனம் மாறிடவே இக்கவிதையை எழுதியுள்ளேன். பல்லாயிரம் கனவுகளோடு வாழ்ந்து அவை நிறைவேறாது பகல் கனவாக மாறி வாழ்நாளை நாசமாக்கிக் கொள்ளும் சிறுவர்களின் நிலை இனியேனும் மாறவேண்டும் என்பதே இதன் கருத்தாகும்.

இரு பிணங்கள்

அடுத்த வேளை சோற்றுக்கும்
 கையியந்தி வாழ்ந்த ஒரு பிணம்
 அடுத்தவரின் உதவிக் கரம்
 நாடாது வாழ்ந்த ஒரு பிணம்
 பிழைப்பதற்கே வழியின்றி
 பாத்திரத்தை ஏந்திய ஒரு பிணம்
 பிணையாக பலாக்கும்
 கையாப்பம் இட்ட ஒரு பிணம்
 பணக்கஷ்டம் தீர்ந்திடவே
 பகலிவராய் உழைத்த ஒரு பிணம்
 பணம் கொண்ட மூட்டையினை
 தலையணையாய்க் கொண்ட ஒரு பிணம்
 உறைவிடத்தை தொலைத்து விட்டு
 தெரு முனையில் வாழ்ந்த ஒரு பிணம்
 அயல் நாட்டு மன்னதீவும்
 கானி நிலம் கொண்ட ஒரு பிணம்
 மரணத்தை சந்தித்து
 பிணமென்ற அந்தஸ்த்தைப் பெற்ற பின்னும்
 செல்வந்த பிணமதுவே
 கண்ணாடிப் பெட்டிக்குள் நித்திரை
 வறுமையிலே வெந்த பிணம்
 சூழ்ந்துள்ள மிருகங்களுக்கு இரை
 செல்வந்த பிணத்துடனே
 உறவினர்கள் ஊர்வலமாய் பின் செல்ல
 வரிய பிணமதுவே
 திரும்பிப் பார்க்க அடீன்றி உறங்குவதோ?
 வாழ்கின்ற போதிலே
 ஏழையியன செல்வந்தனை வாழ்க்கை
 மரணத்தின் பின்னரும் ஏன்
 வேறாகப் பார்க்கின்றார் பிணமதனை?
 பணமதனைக் கண்டதுமே
 பிணம்கூட வாய்த்திரத்தல் நியாயமடா
 பிணம் ஓன்றை அடக்கம் செய்ய
 பணம்தன்னை எதிர்பார்க்கும் இவ்வுலகில்

ஏழை, பணக்காரனென்ற பாகுபாடு வாழும் போது மட்டுமல்லாமல் இறப்பின் பின்னும் தொடர்கிறது. செல்வர் மரணத்தின் பின்னும் சௌகரியமாகவே அடக்கப்படுகின்றனர் அனால் ஏழைகள் பிணத்தை தூக்குவதற்குக் கூட வழியின்றி அநாதையாய் விடப்படுகின்றனர். இத்தகைய பாகுபாடு இனியேனும் நீங்க வேண்டும் என்ற எண்ணத்தில் இக்கவிதையை எழுதியுள்ளேன்.

மதம் வேறு இறைவன் ஒன்றே

மதம் கொண்ட மிருகம்
மனிதனாய் மாறி
மதம் மதம் என்றது
மனிதமோ மறைந்தது

மதம் சொல்லிக் கலவரம்
மதி கெட்ட நிலவரம்
வணங்கிடவோ தாமதம்
வன்முறையோ தீவிரம்

தெய்வத்தைக் கூறிட்டான்
சக்திதனை ஓப்பிட்டான்
இறைவனுடன் போரிட்டான்
பகைமைக்கு வித்திட்டான்

வேற்று நபரினிழும்
இறைவன் ஒன்றிறனவே
ஏற்றுக்கொண்டிடவே
உணராயோ மானிடனே

மதங்கள் வெவ்வேறாக இருப்பினும் அவற்றிலிருந்து கிடைக்கும் படிப்பினைகள், நற்சிந்தனைகள் என்பன பெரும்பாலும் ஒரேவகையாகவே அமைகின்றன. இறைவன் வெவ்வேறு மதங்கள் ஊடாக வெவ்வேறு வடிவங்களில் தோன்றுகின்றார் எனினும் இறைவன் ஒருவரே. இதில் என் மதம் தான் உயர்ந்தது பிற மதங்கள் யாவும் பொய்யானது என ஏனைய மதங்களை தூற்றுவதுடன் மதக் கலவரங்களை நடத்தி ஏனையவர்கள் ஆவேசத்தையும் தரண்டுகின்றவர்களுக்கு அறிவுட்டும் நோக்கில் இக்கவிதையை எழுதியுள்ளேன்.

முடநம்பிக்கைகள் ஓழியாது

கணவனை இழந்த ஏழைத்தாயை
மங்கள நிகழ்வில் ஒதுக்கிடும் சமூகம்
வழியில் உயிரற்ற சடலம் பார்க்கையில்
சிறந்த சகுனம் என்கிறது.....

கல்லையும் மண்ணையும் கடவுள் எனவே
வழிபட முனையும் மதிகெட்ட சமூகம்
பில்லி சூனியம் ஏவல் செய்ய
அறவல் கொண்டு அலைகிறது
குறுக்கே செல்லும் வரகனம் கண்டும்
வீதியைப் பார்த்து நடவாத சமூகம்
குறுக்கே செல்லும் பூணைக்கு பயந்து
வந்த வழியிலே திரும்புகிறது
வாடகை செலுத்தவும் வழியற்ற சமூகம்
வாஸ்து சாஸ்திரம் பார்க்கிறது
இருப்பதோ ஏழு நாட்கள் அதிலும்
நல்ல நாள் ஒன்று பார்க்கிறது
பிறந்த நாள் எது என்பது கூட
அறியா மனிதர் இருக்கும் இவ்வுலகில்
அதிர்வட்ட எண்களை கணித்துக் கொண்டு
பலனைப் பார்க்க முனைகின்றது
கணவன் மனைவியின் மனைவி கணவனின்
பேச்சைக் கேட்க விரும்பாத சமூகம்
வேடம் தரித்திருக்கும் போலீசாமியார்
வாக்கைக் கேட்க விரைகிறது
அஹி பற்றி எவரோ சொல்லும்
கட்டுக்கலையை நம்பிடும் சமூகம்
தாயைக் கூட பேயாய் எண்ணி
தலைத்திரிக்க ஓடுகிறது
எத்தனை கணனிகள் வந்தாலும்
தொழிநுற்பம் உயர்ச்சி கண்டாலும்
விஞ்ஞானம் வளர்ச்சி கண்டாலும்
முடநம்பிக்கை ஓழியாது.....

முடநம்பிக்கை எனும் அறியாமையிலே மூழ்கிக்கிடக்கும் ஒரு சில நபர்களின் நிலை பற்றி இக்கவிதையில் எழுதியுள்ளேன். எத்தனை உபதேசங்கள் செய்தாலும் முடநம்பிக்கைகளில் ஈருப்பும் மக்களின் அளவிற்கு குறைவே இல்லை. இனியேறும் அவர்களின் மனம்மாற வேண்டும் என விரும்புகிறேன்.

०६ சேரகக் கவிதைகள்

மரணம் அழைக்கிறது....

வெள்ளைக் காகிதமாய் தொடங்கிய பயணம்
 கிறுக்கல்கள் நிறைந்த பாதை வழியே
 அடுத்த அடியெடுத்து வைத்திடும் முன்பே
 அடிந்கி விழுதலும் சாத்தியமே

இன்றைய மனிதன் நாளைய பின்மாய்
 கல்லறை வாசல் அடைந்திடலாகும்
 இன்றைக்கோ நாளைக்கோ மரணம் - வீட்டின்
 அழைப்பு மனியினை அழுத்திடலாகும்

நேருக்கு நேராக மரணம்
 மனதிற்குள் தோன்றிடும் மரண பயம்
 மரணத்தை விடவும் கொடியதே ~ அது
 மரணிக்கும் வரையிலும் தீராதே

சடலமாய் முடுக்கப்பட்டு பெட்டிக்குள்ளே
 உறங்கிக் கொண்டிருக்கும் ஓர் இதயம்
 மரணிக்கும் வரையிலும் அறிந்திராது
 தன்னை மரணம் அழைத்தது என்று

பிரந்து செல்வகை

பாச்சிறையினுள் புதைந்த இறவுகள்
விழுதலை பெறுகையிலே
நெஞ்சுக்குள்ளே பல அழிரம் சிலுவை
நம்மை தாக்குகிறதே
உடன் வாழ்ந்துவிட நினைக்கின்ற சொந்தம்
விடைப்பிபற்று செல்கையிலே
தன்னைக் கடனாக கொடுத்திடலாகும்
அறவிட முடியாதே

இறவே இன்றிய அநாதை வாழ்வின்
வலியையும் தாங்கிடலாம்
இருந்த ஓர் இறவு பிரந்து செல்வகை
இயிரினை அறுத்திடுமே
பிரந்து செல்வகை யதார்த்தமாகும்
புரிந்தால் வலி போகும்

கறுப்பு இரவுகள்

வண்ணம் மறந்த என் விழிகள்
இருளில் மூழ்கிக் கிடக்கின்றன
உறக்கம் மறந்த என் இரவோ
அமாவாசையாய் அமைகிறது
விளக்குகள் எனக்கோ ஒளிதரவில்லை
வெப்பத்தை மட்டுமே தருகிறது
ஓளிக்கொண்டிருக்கின்றன நானும் ஏற்றிய தீபம்
ஏனோ என்னைச் சுடுகிறது
வீட்டின் மூலையில் ஏகாந்தமாய் நான்
கண்ணீர் படிந்த சுரத்தலையணை
நான்கு சுவர்களுக்குள் அமுகுரல் ஓசை
நெஞ்சம் முழுவதும் தீரா ஆடசை
சுற்றும் முழுவதும் மயான அமைதி
குழப்பத்தின் மத்தியில் சூழ்ந்திடும் இதயம்
விடிந்திடுமா என ஏங்கிய நாட்கள்
இவையாவும் நான் கண்ட
கறுப்பு இரவுகள்.....

என்றிலை என்றும் மாறாதோ?

சில நொடியாவது சிறகுகள் விரித்திட
சினுங்கிழும் இதயத்தின் ஆசை
அதை சிலந்தியின் வலையியன
சிறைப்பிடித்தே என்னை
சிதறிடச் செய்தது ஏனோ?

முடிய கதவுகள் மழுகிய படகுகள்
பாவையின் வாழ்க்கையின் வரமோ?
பெண் அடிமைக்கும் முடிவுண்டு
புரட்சியில் தழைக்கும் என்
அடிமை நிலை தான் ஏனோ?

கண்களை இழந்தும் கணவுகள் தொலைத்தும்
கண்ணீர் மட்டும் என் உறவோ?
விதியின் படையெடுப்பில்
மதிகெட்டு வாழ்வது
சதியோ நான் செய்த தவறோ?

தாயன்பை உணர்ந்ததில்லை
நோய் என்னைப் பிரிந்ததில்லை
வாயுண்டு வார்த்தைகளோ இல்லை
துயர் என்னை வேட்டையாடி
அனல் கொண்டு வாட்டிடும்
பரிசுகள் எனக்கிங்கு ஏனோ?

கேள்விகள் தெளியவில்லை
தோல்விகள் புதிதுமில்லை
வலி என்றும் விடைபெறவில்லை
புயல் காற்றில் சத்ராடும்
துடுப்பாக நான் இருந்தால்
இருளோ என் ஒப்பனைகள் தானோ?

ஆணவத்தின் மேடையிலே
ஆடுகின்ற என் வாழ்க்கை
இனதியங்கள் கண்ணீர் மட்டும் தானோ?

அதிகாரப் போர்வைக்குள்
அன்பிங்கு அடங்கிவிட்டால்
அழுகுரலே அர்ச்சனைகள் தானோ?

விடியலுக்காய் ஏங்குகின்றேன்
விண்மீனை ரசிப்பதற்காய்
விடியல்தனை நிறுத்தி வைத்தல் முறையோ?
ஸ்வரம் இழந்த இராகமாகி
விரல்கள் மீட்ட மறகின்ற
வீணை இங்கு என் நிலைம தானோ?
என் நிலைக்கிளன்றும் முடிவில்லை ஏனோ?

கடந்து வந்த பாதைகள்

சேற்று மண்ணிலே புதையுண்ட கால்கள்
ரோஜா முன் தைத்த இரத்தக் கறையுடன்
அற்றவ நீர் கடக்க முன்வந்த போதில்
காற்றில் சிக்கி வழிமாறிய தருணம்

காட்டு முங்கில்குழல் இசைதனைக் கேட்க
காத்திருந்து கண் புத்திட்ட போது
தென்றல் காற்றிறனவே தோன்றிய சிஞகம்
மனதின் அழும் நிலைத்தோங்கிய தருணம்

இருட்டு அறையிலூள் தனிமையிலே நான்
தாசு படிந்துவிட்ட சுவர்களுக்குள்ளே
தூரமாக எங்கோ தோன்றிய ஓனியாய்
நம்பிக்கை எனக்குள் தோன்றிய தருணம்

காட்டு வழி நோக்கி தொடங்கிய பயணம்
ழுங்காவனமாக மாறிய மாயம்
காலம் கரைந்தோடிப் போகின்ற வேணா
நானும் கடந்து வந்த பாதைகளாகும்...

தோல்விகள் இனி வேண்டாம்

பிறந்தநாள் முதல் பிரிந்திடாமல் என்னை
 நிழலாய்த் தொடர்ந்திடும் தோல்விகளே!
 இறப்பு வரை நீங்கள் இணைந்தே இருந்தால்
 இன்பம் என்பது எனக்குண்டோ?
 பட்டதாரியாய் ஆகிடவில்லை
 கற்ற கல்வியோ பயண்தரவில்லை
 சுற்றும் யாவும் என்னைப் புரிந்திடவில்லை
 வெற்றி என்னை வந்து சேர்ந்திடவில்லை
 சோதனை யாவும் சந்தித்த எனக்கு
 வேதனை ஒன்றே மிஞ்சியது
 போதனை பலரும் செய்து சென்றாலும்
 மனம் அதை ஏற்றிட மறுத்ததுவே...
 பாதகம் எவர்க்கும் இழைத்திடவில்லை
 சுதும் வாதும் அறிந்திடவில்லை
 இருந்தும் எனக்குள் நிம்மதியில்லை
 தோல்வியைத் தவிர உறவெண்றும் இல்லை
 முயற்சியை என்றும் கைவிடவில்லை
 இருந்தும் உயர்ச்சியை அடைந்திடவில்லை
 பரிசுகள் ஒன்றும் கிடைத்ததுமில்லை
 கிடைத்தவை எவையும் நிலைத்திடவில்லை
 என்னுள் எத்தனை தீற்றமைகள் இருந்தும்
 வரயப்புகள் எனக்கோ கிடைத்திடவில்லை
 கண்ணீர் மட்டும் கடலெனவிருந்தும்
 துடைத்திட எவரும் முன்வரவில்லை
 பூமியில் இத்தனை நபர்களிருந்தும்
 ஏனோ என்னை தெரிந்தீர்கள்?
 எத்தனை தூரம் ஓடிய போதும்
 விரட்டிப் பிடிக்கவே துணிந்தீர்கள்
 இனியும் இதற்கு முடிவுதான் என்ன?
 விடைபெறும் எண்ணம் உமக்கில்லையா?
 இனியும் மௌனம் காத்திட வேண்டாம்
 தோல்விகளே என்னை நீங்கிடுங்கள்.

தோல்விகள் அனைவருக்கும் ஏற்படும் ஒரு இயல்பான விடயமாகும். ஆனால் ஒரு சிலருக்கு அது அதிகமாகவே ஏற்படுகின்றது. அத்தகைய சூழ்நிலைகளில் மனம் தளராது வெற்றியை நோக்கி எமது பயணத்தை முன்னினாடுத்தால் எத்தகைய தோல்விகளையும் எதிர்கொண்டு சாதிக்கும் மனவலிமை அதிகரிக்கும். எனவே நம்பிக்கைய கைவிடாது முயற்சி செய்ய வேண்டும் என்பதையே இக்கவிதை மூலம் கூறவிரும்புகிறேன்.

நன்றியுரை

“நன்றி மறப்பது நன்று அன்று: நன்று அல்லது அன்றே மறப்பது நன்று”

‘செவியோரம் கவியோசை’ தனியாக எனது முயற்சியால் எழுதப்பட்ட நால் அல்ல, கவிதைகளைத் தொகுத்து எழுதிய செயல் மட்டுமே என்னால் செய்யப்பட்டதாகும். இதற்காக எனக்கு பல்வேறு வழிகளில் உதவி புரிந்த பல்வேறு நபர்களுக்கும் நான் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

இத்தகைய எனது முயற்சிக்கு ஒத்துழைப்பு வழங்கி எனக்கு பல ஆலோசனைகளையும் வழங்கிய எனது பாடசாலை அதிபர் அருட்சோதரி ஷேர்மினா ஜெயவர்தன அவர்களுக்கு எனது உள்மார்ந்த நன்றிகளைத் தெரிவிக்கின்றேன்.

இதுவரை காலமும் கவிதைப்போட்டிகளில் நான் எழுதிய ஓரிரு கவிதைகளை மட்டுமே வாசித்து க.பொ.த (உ/த) வகுப்பின் தனியாள் செயற்றிட்டத்திற்கு ‘இதயம் சொல்லும் கவிதைச் செய்தி’ எனும் பெயரில் நான் ஓர் கவிதைத் தொகுப்பை எழுத வழிகாட்டியாக அமைந்த எனது வகுப்பாசிரியை திருமதி. அருள்பிமாழி அவர்களையும் அக்கவிதைத் தொகுப்பை வரசித்து ஒரு நால் வெளியிடுமாறு எனக்கு ஆலோசனை வழங்கிய அங்கில அரசிரியை திருமதி ஒகஸ்டா அவர்களையும், தரம் 11ல் கல்விகற்ற காலம் தொட்டே எனது கவியாற்றலை விருத்தி செய்யத்தான்டுதலாக அமைந்த எனது அன்பர்ந்த அரசிரியை (வரலாறு பாடம்) ஆய்விடா அவர்களுக்கும் தனிப்பட்ட முறையில் நன்றி கூற கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

மேலும் எனக்கு உதவி புரிந்த ஏணைய ஆசிரியர்கள், தலைப்பினைத் தெரிவு செய்து நிறைவேகமாக அறியத்தகந்த நண்பர்கள், உறவினர்கள் நான் விரும்பியப்படி இப்புத்தகத்தை வெளியிட ஒத்துழைப்பு வழங்கிய எனது பெற்றோர் அனைவருக்கும் எனது மனமார்ந்த நன்றிகள், மேலும் எனது செயல்கள் யாவற்றிலும் என்னோடு துணையாக இருந்த எல்லாம் வல்ல இறைவனுக்கு கோடான கோடி நன்றிகளைத் தெரிவித்து நிற்கின்றேன்.

இந்தாலில் கூறப்பட்ட கருத்துக்கள், உபயோகப்படுத்திய சொற்கள் யாரையேனும் புண்படுத்தும் வகையில் அமைந்திருந்தால் மன்னிப்பு கோருகிறேன்.

எனது இம்முயற்சியால் அனைவரும் பயனடைய வேண்டும் என எதிர்பார்க்கும் நான்

இடபோரா பர்னாந்து

நன்றி

உலகானும் எல்லாம் வல்ல இறைவன் ஆசிகளுடன்
ஈன்றெடுத்த அன்னை தந்தை ஒத்துழைப்புடன்
அறிவுட்டும் ஆசிரியர்கள் ஆலோசனையுடன்
கைகொடுத்த உறவுகள் அளித்த உற்சாகத்துடன்
தோள்கொடுத்த தோழமை அளித்த விமர்சனத்துடன்
நெறிப்படுத்தும் அதிபர் அளித்த ஊக்கத்துடன்
பேனாமையால் வெளிப்பட்ட என் உணர்வுகள்
குன்றின் மேல் இட்ட தீபமாய் பிரகாசித்திட
உயர்வான இறையருளை வேண்டுகிறேன்.....

என்னை மேலும் உற்சாகப்படுத்தும் முகமாக உங்கள்
கருத்துக்கள், விமர்சனங்களை அறியத்தருமாறு
கேட்டுக்கொள்கின்றேன்!

E-mail : deborafdo14@gmail.com

RS.120.00

ISBN 978-955-44904-0-6